

Rozhodnutie

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako disciplinárny súd v senáte zloženom z predsedu JUDr. Karola Kučeru a sudcov JUDr. Anny Pikulovej a JUDr. Milana Hrbeka o návrhoch navrhovateľov ministra spravodlivosti Slovenskej republiky, predsedu Š[redkov] súdu P[ezinka] a Súdnej rady Slovenskej republiky proti JUDr. J[UDr.] H[rbek], sudcovi Špeciálneho súdu v Pezinku, doručených dňa 26. 8. 2005 vedený pod sp. zn. 2 Ds 11/05 a 14. 9. 2005 vedený pod sp. zn. 1 Ds 12/05, na ústnom pojednávaní konanom 17. 1. 2006 takto

rozhodol:

JUDr. J[UDr.] H[rbek], podpredseda Š[redkov] súdu v P[ezinka] nar. [redacted], bytom [redacted] B[ezprávnosť] B[ezprávnosť] sa

uznáva za vinného,

že dňa 15. 7. 2005 po tom, čo ako vodič motorového vozidla zn. Renault Megane Scenic, ev. č. [redacted] viedol vozidlo v smere Ž[ilina] n[ad] H[orjavo] – Z[ilina] kde pri Š[redkov] P[ezinka] na ceste I/50 v km 218,620 chcel predchádzať pred sebou idúce nákladné motorové vozidlo zn. AVIA A31, ev. č. [redacted] ktoré v čase nehody viedol vodič a majiteľ motorového vozidla J[UDr.] T[UDr.] pričom mu zazvonil mobilný telefón, ktorý mal upevnený na prístrojovej doske, a potom ako odpútal od vedenia motorového vozidla pozornosť na mobilný telefón, narazil prednou časťou svojho vozidla do zadnej časti vozidla značky AVIA A31 a následne po zrážke pri vyšetrowaní príčin dopravnej nehody sa odmietol podrobiť vyšetreniu na zistenie alkoholu dychovou skúškou prístrojom, ktorým sa určí objemové percento alkoholu v krvi, a následne sa odmietol podrobiť aj lekárskeму vyšetreniu odberom a vyšetrením krvi, na ktoré bol vyzvaný vyšetrujúcim príslušníkom policajného zboru,

t e d a

1. porušil povinnosť podľa § 4 ods. 2 písm. c/ zákona č. 315/1996 Z. z. v znení neskorších predpisov a plne sa nevenoval vedeniu vozidla a nesledoval situáciu v cestnej premávke a spôsobil dopravnú nehodu,
2. porušil povinnosť podľa § 3 ods. 2 písm. c/ zákona č. 315/1996 Z. z. v znení neskorších predpisov, neposlúchol pokyn, výzvu, príkaz alebo požiadavku policajta súvisiace s výkonom jeho oprávnení v cestnej premávke strpieť výkon jeho oprávnení a odmietol sa podrobiť vyšetreniam na zistenie alkoholu v krvi dychovou skúškou a aj lekárskeho vyšetreniu odberom a vyšetrením krvi.

t ý m

sa dopustil priestupkov proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky v zmysle § 22 ods. 1 písm. f/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov a v zmysle § 22 ods. 1 písm. l/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov,

z a t o s a m u u k l a d á

disciplinárne opatrenie podľa § 117 ods. 3 písm. b/ a písm. c/ pri použití § 117 ods. 4 Zákona o sudcoch a § 22 ods. 2 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov pokuta vo výške 15 000,- Sk a zákaz činnosti viesť motorové vozidlá na dva roky.

O d ô v o d n e n i e :

Navrhovatelia minister spravodlivosti Slovenskej republiky a predseda Š[redakované] súdu P[redakované] podali dňa 26. 8. 2005 spoločný návrh na začatie disciplinárneho konania proti JUDr. J[redakované] H[redakované] sudcovi Š[redakované] súdu v P[redakované]. Súdna rada Slovenskej republiky podala dňa 14. 9. 2005 návrh na začatie disciplinárneho konania rovnako proti JUDr. J[redakované] H[redakované]. Disciplinárny súd po preskúmaní oboch disciplinárnych vecí na neverejnom zasadnutí konanom dňa 12. 10. 2005 zistil, že sú tu podmienky spoločného konania, a preto rozhodol o spojení disciplinárnych konaní JUDr. J[redakované] H[redakované] na spoločné konanie.

Minister spravodlivosti Slovenskej republiky a predseda Š[redakované] súdu P[redakované] spáchaný skutok formulovali tak, že JUDr. J[redakované] H[redakované] dňa 15. 7. 2005

po tom, čo ako vodič motorového vozidla zn. Renault Megane Scenic, ev. č. [REDAKOVANÉ] viedol vozidlo v smere Ž[REDAKOVANÉ] n[REDAKOVANÉ] H[REDAKOVANÉ] – Z[REDAKOVANÉ] kde pri Š[REDAKOVANÉ] P[REDAKOVANÉ] na ceste I/50 v km 218,620 chcel predchádzať pred sebou idúce nákladné motorové vozidlo zn. AVIA A31, ev. č. [REDAKOVANÉ] ktoré v čase nehody viedol vodič a majiteľ motorového vozidla J[REDAKOVANÉ] T[REDAKOVANÉ] pričom mu zazvonil mobilný telefón, ktorý mal upevnený na prístrojovej doske, a potom ako odpútal od vedenia motorového vozidla pozornosť na mobilný telefón, narazil prednou časťou svojho vozidla do zadnej časti vozidla značky AVIA A31, následne sa odmietol podrobiť vyšetreniu na zistenie alkoholu, ktoré sa vykonáva dychovou skúškou prístrojom, ktorým sa určí objemové percento alkoholu v krvi ako aj lekárskeho vyšetreniu odberom a vyšetrením krvi. Navrhovatelia svoj návrh odôvodnili tým, že z vyššie opísaného konania sudcu JUDr. H[REDAKOVANÉ] vyplýva, že po tom, čo odpútal pozornosť od vedenia motorového vozidla, pri predchádzaní vozidla idúceho pred ním, na mobilný telefón upevnený na prístrojovej doske, narazil prednou časťou svojho vozidla do zadnej časti vozidla zn. AVIA A31 idúceho pred ním a odmietol sa podrobiť vyšetreniu na zistenie hladiny alkoholu v krvi dychovou skúškou ako aj lekárskeho vyšetreniu odberom a vyšetrením krvi. Teda týmto konaním porušil povinnosti účastníka cestnej premávky a povinnosti vodiča vyplývajúce z ustanovení § 3 ods. 2 písm. c) a § 4 ods. 2 písm. c) zákona č. 315/1996 Z. z. v znení neskorších predpisov a spáchal priestupok proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. f) a l) zákona č. 372/1990 Zb. v znení neskorších predpisov a navyše porušil aj základnú povinnosť sudcu uvedenú v § 30 ods. 1 zákona č. 385/2000 Z.z. o sudcoch a príseďiacich v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon o sudcoch“), v zmysle ktorej sa sudca musí v občianskom živote zdržať všetkého, čo by mohlo narušiť vážnosť a dôstojnosť funkcie sudcu. Navrhovatelia ďalej dôvodili, že sudca JUDr. H[REDAKOVANÉ] svojím konaním narušil dôstojnosť a dôveryhodnosť súdnictva, keď sám nerešpektoval zákon. Pri sudcovi je z hľadiska jeho pozície ako ústavného činiteľa, predstaviteľa súdnej moci, ako jednej zo zložiek moci štátu, takéto konanie neakceptovateľné a neospravedliteľné žiadnym relevantným dôvodom. Z hľadiska miery subjektívneho zavinenia navrhovatelia prihliadli na vyjadrenie ošetrojúceho neurológa MUDr. K[REDAKOVANÉ] ktoré bolo zaslané dňa 19.8.2005, v ktorom sa uvádza, že u pacientov po otrase mozgu je prítomná amnézia (strata pamäti) na obdobie buď pred úrazom alebo častejšie po úraze, ktoré býva obyčajne dlhšie ako je porucha vedomia. Vo vyjadrení sa okrem iného uvádza, že pacient JUDr. H[REDAKOVANÉ] v anamnestickom údaji nevedel, či mal úraz hlavy, mal závraty, pocit tupej hlavy, pri zmene polohy neistotu. V objektívnom neurologickom náleze bola prítomná reflexologická prevaha na ľavostranových končatinách a instabilita. Stav pacienta JUDr. H[REDAKOVANÉ] hodnotila MUDr. K[REDAKOVANÉ] ako prekonaný otras mozgu, kde v prípade pacienta JUDr. H[REDAKOVANÉ] s otrasom mozgu došlo k anterogradnej amnézii (po úraze), kedy si pacient po úraze nepamätá na svoje konanie, a preto ho nevie vysvetliť.

Navrhovatelia mali za to, že sudca JUDr. H. [redacted] spáchal priestupok proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky ako aj disciplinárne previnenie, ktorých si je vedomý aj sám sudca, preto navrhli, aby disciplinárny súd uznal menovaného sudcu vinným zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky a z disciplinárneho previnenia a uložil mu navrhované disciplinárne opatrenia.

Navrhli vykonať dokazovanie prečítaním a oboznámením listinných dôkazov priestupkového spisu č. p. ORP-P-436/DI-2005 Okresného riaditeľstva PZ, Okresného dopravného inšpektorátu Ž. [redacted] n. [redacted] H. [redacted] vyjadrenie MUDr. K. [redacted] zo dňa 18.8.2005 a lekárskeho správ zo dňa 15.7.2005 a zo dňa 18.7.2005.

Súdna rada Slovenskej republiky skutok definovala v odôvodnení písomného návrhu tak, že JUDr. J. [redacted] H. [redacted] sa dňa 15. júla 2005 v čase o 19.35 hod. stal účastníkom dopravnej nehody pri Š. [redacted] P. [redacted] v okrese Ž. [redacted] n. [redacted] H. [redacted]. Na úseku cesty I/50 s obmedzenou rýchlosťou 90 km/hod. ako vodič motorového vozidla zn. Renault Megan Scenic, ŠPZ [redacted] zapríčinil zrážku s pred ním idúcim motorovým vozidlom AVIA A 31. Podľa záznamu spísaného policajnou hliadkou na mieste činu o 19.58 hod. „v čase nehody bolo jasno, bezvetrie, bez sneženia, bez hmly, vozovka suchá, možnosť oslnenia neprípustná, viditeľnosť do diaľky dobrá, osvetlenie vozidla nie je potrebné“. Pri dopravnej nehode došlo ku škode na vozidle AVIA 60.000,- Sk. Na materiále prepravovanom vozidlom AVIA A 31 vznikla škoda vo výške 22.500,- Sk. Na zvodidle pozdĺž cestnej komunikácie vznikla škoda cca 30.000,- Sk. Na vozidle JUDr. J. [redacted] H. [redacted] vznikla škoda cca 320.000,- Sk. Polícia na mieste činu nezistila alkohol u vodiča vozidla AVIA A 31 J. [redacted] T. [redacted]. Sudca H. [redacted] sa odmietol podrobiť dychovej skúške na zistenie hladiny alkoholu v dychu, ako aj lekárskeho vyšetreniu krvi na zistenie alkoholu v krvi, polícia mu zadržala vodičský preukaz.

Súdna rada Slovenskej republiky svoj návrh odôvodnila najmä tým, že vysvetlením, ktoré sudca H. [redacted] poskytol na jej zasadnutí, sa preukázalo, že o svojej dopravnej nehode neuvádza úplnú pravdu, nakoľko vo vysvetlení odôvodňoval medzery v spomienkach na udalosť tak, že bol v zložitom psychickom rozporení, lebo po prvý raz v živote dopravná polícia prejednávala jeho priestupok, avšak otázky členov súdnej rady ho primäli k zdráhavému priznaniu, že v roku 2001 mu dopravná polícia zadržala vodičský preukaz kvôli fúkaniu. Z ústneho vyjadrenia JUDr. J. [redacted] H. [redacted] pred Súdnou radou Slovenskej republiky však nebolo možné určiť, kedy sudca neuviedol pravdu, ani určiť mieru zatajovania faktov alebo skresľovania skutočností.

Súdna rada Slovenskej republiky ďalej dôvodila tým, že sudca je osobným garantom nezávislosti a nestrannosti súdnej moci, ktorá prostredníctvom svojho inštitucionálneho zabezpečenia, sústavy súdov, má zákonom ustanovenú povinnosť zabezpečiť spravodlivú ochranu práv a oprávnených záujmov účastníkov súdneho konania (napr. § 1 zák. č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov). Za účelom nastolenia spravodlivosti a zákonnosti nezávislou a nestrannou súdnou mocou sa v právnom poriadku Slovenskej republiky upravuje postavenie sudcu prísnejšie, než iných fyzických osôb. Všetky fyzické osoby sa spolupodieľajú na právnom postavení vymedzenom úpravou v čl. 2 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky. Sudcovia sú platnou právnou úpravou v tomto postavení obmedzení. Po uplynutí tej časti pracovného dňa, v ktorej vykonávali súdnu moc, sa nemôžu správať úplne voľne, v medziach určených čl. 2 ods. 3 ústavy. Aj v okamihoch osobného voľna sudcovia podliehajú zákonom výslovne určenej povinnosti správať sa tak, aby nenarušili vážnosť a dôstojnosť funkcie sudcu. Podľa § 30 ods. 1 prvá veta Zákona o sudcoch: „V občianskom živote, pri výkone funkcie sudcu, aj po jeho skončení, sa sudca musí zdržať všetkého, čo by mohlo narušiť vážnosť a dôstojnosť funkcie sudcu alebo ohroziť dôveru a nezávislé, nestranné a spravodlivé rozhodovanie súdov.“ V okolnostiach prípadu sudca H. sa nedopustil protiprávneho správania v čase výkonu funkcie sudcu. V čase osobného voľna, pri ceste zo sídla Š. súdu pravdepodobne do miesta svojho trvalého bydliska, sa dopustil dopravného priestupku podľa § 22 zák. č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov a následne porušil svoju zákonom určenú povinnosť, keď odmietol poslúchnuť pokyn policajta vydaný podľa § 3 ods. 2 písm. c) zák. č. 315/1996 Z. z. o premávke na pozemných komunikáciách v znení neskorších predpisov. Opodstatnenosť konania, ktorým dvakrát odmietol poslúchnuť pokyn policajta, sudca H. nepreukázal jednoznačným spôsobom. Prostredníctvom masmédií poskytol vysvetlenia svojho správania, ktoré vyvolali rozpaky a pochybnosti o tom, či išlo o pravdivé a úplné vysvetlenia. To má za následok, že sudca H. konal v nesúlade so zákonom ustanovenou povinnosťou, v občianskom živote sa nezdržal správania, ktoré s vysokou mierou pravdepodobnosti narušilo vážnosť a dôstojnosť funkcie sudcu na celom území Slovenskej republiky.

Súdna rada Slovenskej republiky ďalej poukázala na skutočnosť, že v okolnostiach prípadu sa sudca H. dopustil správania, ktoré splnilo hneď tri zákonom ustanovené podmienky – spôsob konania, opakovanie a iné priťažujúce okolnosti – pre hodnotenie jeho správania ako závažného disciplinárneho previnenia podľa § 116 ods. 2 písm. b) Zákona o sudcoch a ďalej, že sa JUDr. H. nemôže oslobodiť od zodpovednosti za neznalosť právnej úpravy a pokúsil sa uviesť dôkaz v prospech svojho porušenia zákona v dôsledku zdravotného stavu, ktorý mu neumožnil ovládnuť svoje správanie v čase bezprostredne po nehode, ale v skutočnosti ani jeden z lekárskech

nálezov, ktoré vystavil lekár o jeho zdravotnom stave, jednoznačne neuviedol, že v čase po nehode sudca H. [REDAKOVANÉ] skutočne nevedel, že sa odmietol podrobiť dychovej skúške, a že neskôr sa odmietol podrobiť aj odberu krvi na zistenie alkoholu v krvi. Pri prešetrovaní dopravnej nehody v iných súvislostiach, než spätých s dychovou skúškou a odberom krvi, sa tiež ani ako indícia neobjavili v správaní sudcu JUDr. H. [REDAKOVANÉ] príznaky konania pod vplyvom zdravotného stavu znemožňujúce mu ovládnuť jeho správanie. Poukazovala pritom na skutočnosť, že po zadržaní vodičského preukazu sudca JUDr. H. [REDAKOVANÉ] nenamietol prerokovanie tohto úkonu v konaní so zbytočnými priet'ahmi, ani nenamietol nesprávny úradný postup, ktorý má za následok neoprávnené zadržovanie jeho vodičského preukazu. Vecne a miestne príslušný orgán mu vodičský preukaz bezodkladne nevrátil. Namiesto toho, aby uplatnil postup podľa § 66 ods. 4 zák. č. 315/1996 Z. z. v znení neskorších predpisov, vydal rozhodnutie o zadržaní vodičského preukazu JUDr. J. [REDAKOVANÉ] H. [REDAKOVANÉ]. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 10. augusta 2005. Všetky tieto okolnosti v úhrne majú umožňovať konanie sudcu kvalifikovať ako správanie, ktoré je spôsobom konania vykazujúcim znaky priťažujúcej okolnosti podľa § 116 ods. 2 písm. b) Zákona o sudcoch. Napokon, vo vzťahu k podmienkam ustanoveným podľa § 116 ods. 2 písm. b) Zákona o sudcoch možno, podľa Súdnej rady Slovenskej republiky, uvažovať aj o tom, či správanie sudcu nespĺňa aj podmienku „opakovanosti“ protiprávneho správania, pričom dôvodí ustanoveniami § 7 ods. 9 a § 8 ods. 8 zák. č. 311/1999 Z. z. o registri trestov v znení neskorších predpisov a § 5 ods. 5 Zákona o sudcoch a § 69 a § 70 Trestného zákona. JUDr. J. [REDAKOVANÉ] H. [REDAKOVANÉ] sa v roku 2001 dopustil priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 Zákona o priestupkoch a za priestupok bol právoplatne postihnutý podľa § 22 ods. 2 Zákona o priestupkoch. Toto jeho protiprávne konanie má právnu relevanciu pre uplatnenie osobitnej formy právnej zodpovednosti, ktorú právny poriadok Slovenskej republiky spája výlučne s výkonom súdnej moci.

Ďalej Súdna rada Slovenskej republiky zároveň s uvedenou priťažujúcou okolnosťou vyhodnotila aj skutočnosť, že priťažujúcou okolnosťou je predovšetkým samotné zaradenie JUDr. J. [REDAKOVANÉ] H. [REDAKOVANÉ] na Š. [REDAKOVANÉ] súd, nakoľko od sudcu Š. [REDAKOVANÉ] súdu počas celého pôsobenia tohto orgánu súdnej moci treba vyžadovať dôslednejšie konanie v súlade s každým platným zákonom, než od iných sudcov krajských a okresných súdov, lebo vyššiu mieru náročnosti na zákonnosť správania sudcov Š. [REDAKOVANÉ] súdu si vyžaduje poslanie Š. [REDAKOVANÉ] súdu a dôveryhodnosť, ktorú potrebuje pri uplatňovaní svojej pôsobnosti. Pritom Š. [REDAKOVANÉ] súd bol zriadený zákonom ako súd rozhodujúci o trestných veciach taxatívne určených osôb (§ 19a ods. 1 zák. č. 458/2003 Z.z.) a Š. [REDAKOVANÉ] súd po rade ťažkostí spätých so zriadením začal svoju činnosť 1. júla 2005 a skôr, ako stihol zaznamenať prvé výsledky svojej práce, stal sa predmetom verejného záujmu v súvislosti so správaním sa sudcu

JUDr. J. H. ktorý poškodil dôveryhodnosť tejto dôležitej inštitúcie súdnej moci.

Súdna rada Slovenskej republiky za ďalšiu prirážajúcu okolnosťou v prípade sudcu JUDr. H. označila značnú verejnú pozornosť, ktorú sudca H. svojou dopravnou nehodou a jej nie jednoznačne poskytnutými vysvetleniami vyvolal v deň nehody a na nasledujúci deň o tejto udalosti informovali pravdepodobne všetky elektronické médiá pôsobiace na Slovensku, pričom záujem verejnosti o túto udalosť dosiaľ nezanikol.

Správanie sudcu, ktorým sudca upúta pozornosť masmédií a ich prostredníctvom pozornosť verejnosti a vyvolá opodstatnene negatívny postoj verejnosti, je správaním, ktoré patrí medzi „iné prirážajúce okolnosti so zvýšenou škodlivosťou“ podľa § 116 ods. 2 písm. b) Zákona o sudcoch vtedy, keď sudca čo aj jediný raz vyvolá takúto pozornosť, lebo ide o správanie, ktoré ohrozuje alebo môže ohroziť dôveru verejnosti v riadny výkon súdnej moci. Ak záujem verejnosti o správanie sudcu vyvoláva opodstatnený negatívny postoj k sudcovi opakovane alebo dlhší čas, ide o správanie, ktoré zvýšenou mierou narúša vážnosť a dôstojnosť funkcie sudcu. Sudca H. taký záujem verejnosti svojím správaním a o svoje správanie vyvolal.

Súdna rada Slovenskej republiky nenavrholo vykonať žiadne dôkazy a navrhla sudcovi JUDr. J. H. uložiť disciplinárne opatrenie a to preloženie na súd nižšieho stupňa alebo zníženie funkčného platu o 50 % na obdobie jedného roka a súčasne mu navrhla uložiť trest zákazu činnosti na obdobie dvoch rokov.

K návrhom sa JUDr. H. písomne vyjadril podaním zo dňa 4.11.2005. Priznal, že spôsobom uvedeným v skutkovej vete oboch návrhov spôsobil dopravnú nehodu a nepopiera ani skutočnosť, že sa po nehode odmietol podrobiť dychovej skúške i odberu krvi za účelom zistenia požitia alkoholu pred jazdou. Jednoznačne uviedol, že jeho spomienky sú útržkovité a konkrétne okolnosti predchádzajúce dopravnej nehode a skutočnostiam po nej si nepamätá. Tento svoj stav pripisuje možnosti amnézie spôsobenej pravdepodobne otrasom mozgu. Nenamietal právnu kvalifikáciu podľa zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v prípade zavinenia dopravnej nehody, namietal však kvalifikáciu za odmietnutie dychovej skúšky a odmietnutie odberu krvi na skúšku na alkohol v krvi z dôvodu, že pri tejto kvalifikácii sa vyžaduje úmyselné konanie minimálne formou nepriameho úmyslu. Poukázal tiež na skutočnosť, že sám sa k ovládacím a rozpoznávacím zložkám svojho správania po nehode nevie vyjadriť. Poukázal pritom na lekársku správu neurologičky MUDr. K. ktorá zabezpečovala jeho liečbu po nehode. Ďalej predložil správu z vyšetrenia MUDr. P. B., primárom psychiatrického oddelenia FNŠP R.

JUDr. H. d'alej namietal kvalifikáciu skutkov ako disciplinárne previnenie podľa § 116 ods. 2 Zákona o sudcoch. Poukázal pritom na skutočnosť, že podľa návrhu Súdnej rady Slovenskej republiky mal naplniť aj znaky kvalifikácie podľa § 116 ods. 2 Zákona o sudcoch súčasne so znakmi priestupku, čo však nemá oporu ani v jednom z bodov uvádzaných v návrhu, ani v skutočnom priebehu jeho konania.

Minister spravodlivosti sa písomnými podaniami z 9.11.2005, 16.11.2005 a 5.12.2005, vyjadril k návrhu Súdnej rady Slovenskej republiky a k vyjadreniu sudcu k návrhom. Pritom zotrval na svojom pôvodnom návrhu bezo zmeny. Vyjadril zásadný nesúhlas s názorom Súdnej rady Slovenskej republiky, že medializácia prejednávaneho prípadu sudcu JUDr. H. by mohla mať akýkoľvek vplyv na kvalifikáciu skutku. S vyjadrením sudcu sa nestotožnil v jeho argumentácii v časti týkajúcej sa kvalifikácie konania sudcu ako disciplinárneho previnenia podľa § 116 ods. 1 písm. b) Zákona o sudcoch, pričom sa pridržal dôvodov uvedených v návrhu. Ostatné argumenty ponechal na úvahu disciplinárneho senátu.

Predseda Š. súdu sa vyjadril k návrhu Súdnej rady Slovenskej republiky a vyjadreniu sudcu svojimi podaniami zo dňa 7.11.2005 a zo dňa 21.11.2005, pričom rovnako zotrval na svojom návrhu a konštatoval, že sa nestotožňuje s návrhom Súdnej rady Slovenskej republiky na kvalifikáciu konania sudcu ako závažného disciplinárneho previnenia a argumenty ponúkané sudcom ponechal na úvahu disciplinárnemu senátu.

Disciplinárny súd po prejednaní veci na ústnych pojednávaniach konaných 23. novembra 2005, 6. decembra 2005 a 17. januára 2006 vykonal dokazovanie výsluchom sudcu JUDr. J. H. svedka MUDr. P. B. svedka B. K. podľa § 213 Tr. por. per analógiám prečítal a oboznámil priestupkový spis Okresného riaditeľstva PZ Okresného dopravného inšpektorátu Ž. n. H. z tohto konkrétne prečítal správu o výsledku objasňovania priestupku z č. l. 1 – 2, zápisnice o podaných vysvetleniach JUDr. J. H. na č. l. 3, J. T. na č. l. 4, Ing. M. K. na č. l. 5, protokol o nehode v cestnej premávke s pripojenou fotodokumentáciou z č. l. 7 – 22, zápis o dychovej skúške na č. l. 24, lekársku správu na č. l. 25, evidenčnú kartu vodiča na č. l. 26 – 28, d'alej prečítal návrh sudcov Š. súdu na prevzatie záruky za sudcu JUDr. J. H. zo dňa 13. 9. 2005 a zápisnicu z pléna Š. súdu zo dňa 13. 9. 2005, lekárske správy MUDr. M. Š. zo dňa 15.7.2005, MUDr. B. K. z dní 18.7.2005 a 18.8.2005 a MUDr. P. B. zo dňa 2.8.2005.

JUDr. J. H. pri svojom výsluchu v celom rozsahu trval na svojich písomných vyjadreniach a žiadal, aby jeho písomné vyjadrenie bolo považované za súčasť jeho výpovede a zároveň udelil súhlas v súlade s ustanovením § 80 ods. 3 Zákona o poskytovaní zdravotnej starostlivosti.

Výslovne uviedol, že je mu ľúto, čo sa stalo, a pred cestou ani počas jazdy motorovým vozidlom nepožil alkoholické nápoje. K svojim tvrdeniam o „výpadkoch“ pamäte uviedol, že si pamätá útržkovite na priebeh skutku, že manipuloval s mobilným telefónom, ale či to bolo pred nehodou alebo následne po nehode, si nepamätá. Ďalej si pamätá, že ľudia, ktorí boli okolo, jednali s ním slušne a útržkovite si pamätá, že komunikoval s policajtom, ktorý bol v uniforme, a že odmietal, aby sa ho ktokoľvek dotkol. Potom si spomína až na cestu domov s manželkou. K obsahu zápisu o podaní vysvetlenia bezprostredne po nehode sa nevedel vyjadriť, rovnako ako k skutočnosti, že zápis obsahuje podrobný popis udalosti a jeho vlastnoručný podpis.

Svedok MUDr. P. B. uviedol, že sudcu vyšetroval na doporučenie priateľa psychológa asi dva týždne po úraze. Pri samotnom psychiatrickom vyšetrení zistil konkrétne príznaky, ktoré podrobne uviedol vo svojej lekárskej správe – nález na č. I. 46 zo dňa 2. 8. 2005. Rovnako v písomnej správe uviedol aj svoje závery. Ako psychiater zistil na základe objektívnych lekárskeho správ a samotného vyšetrenia poruchy pamäte, a to jednak poruchy pamäte v konaní sudcu pred vlastnou dopravnou nehodou a aj po dopravnej nehode (antero a retrográdu amnéziu). Odmietnutie podrobiť sa skúškam na alkohol v krvi vyhodnotil vo vzťahu k objektívne zisteným lekárskeho nálezom a psychiatrickému vyšetreniu ako akútna reakcia na stres so stavom zmätenosti, ktorý mohol mať vplyv na zložku psychiky ovládajúcu aj rozpoznávaciu. Na druhej strane k podrobnému popisu udalostí v zápise o podaní vysvetlenia zo dňa 15.7.2005 uviedol, že bezprostredne po dopravnej nehode v časovom období 3 hodín po nehode si sudca mohol takto pamätať a neskôr mohlo dôjsť k zhoršeniu pamäťovej zložky. Retrográdu amnéziu nakoniec vymedzil na niekoľko sekúnd pred tým, ako došlo k dopravnej nehode, a zabúdanie na dávnejšiu minulosť v súvislosti s úrazom pri tejto dopravnej nehode vylúčil.

Svedok ppor. B. K. z Okresného dopravného inšpektorátu v Ž. n. H. ktorý vyšetroval príčiny dopravnej nehody priamo na mieste samom a bezprostredne po nehode komunikoval so sudcom JUDr. J. H. uviedol, že celé vyšetrovanie priebehu a príčin dopravnej nehody realizoval on sám a všetky jeho zistenia sú objektívne, úplné a zachytené sú v priestupkovom spise ORP-P-436/DI-2005. K správaniu sa JUDr. H. uviedol, že tento sa správal slušne, úplne normálne, ako bežný človek, rešpektoval všetky jeho výzvy a pokyny a podľa jeho vlastného vnímania bol JUDr. H. v strese. Súčasne uviedol, že zo začiatku nevedel,

že sa jedná o sudcu. Počas celého vyšetrovania na mieste nehody bol prítomný aj jeho priamy nadriadený riaditeľ okresného dopravného inšpektorátu Ing. P. S. ktorý ho na miesto nehody priviezol. K odmietnutiu dychovej skúšky na alkohol v krvi svedok uviedol, že JUDr. H. riadne vyzval na podrobenie sa dychovej skúške na alkohol v krvi za prítomnosti jedného člena požiarnej hliadky, ktorá bola na mieste dopravnej nehody, na čo JUDr. H. mal výslovne uviesť, že sa nemôže nadýchnuť, že mu je špatne. Preto mu poskytol čas asi dve, tri minúty a opätovne ho vyzval, aby sa podrobil dychovej skúške. Vtedy mu JUDr. H. uviedol, že sa nemôže nadýchnuť, lebo má nejaké bolesti. Člen požiarnej hliadky následne zavolať lekársku službu, ktorá vykonala lekárske vyšetrenie a odviezla JUDr. H. na ošetrovanie v sprievode riaditeľa Okresného dopravného inšpektorátu v Ž. n. H. Svedok tiež výslovne uviedol, že JUDr. H. pri vyšetrovaní príčin dopravnej nehody výslovne priznal svoje zavinenie a porušenie dopravných predpisov a bol si vedomý svojej zodpovednosti. Svedok jednoznačne uviedol, že z dychu sudcu po nehode, ani z ďalších jeho prejavov nemal žiadne podozrenie na požitie alkoholu pred jazdou a nezistil ani iné okolnosti na mieste dopravnej nehody, ktoré by nasvedčovali, že by bol JUDr. H. pod vplyvom alkoholu.

Z priestupkového spisu Okresného riaditeľstva PZ Okresného dopravného inšpektorátu v Ž. n. H. sp. zn. ORP-P-436/DI-2005 disciplinárny senát zistil, že k dopravnej nehode, ktorej účastníkom bol dňa 15.7.2005 pri Š. P. došlo tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti rozhodnutia. Priebeh dopravnej nehody a jej následky sú podrobne opísané v správe o výsledku objasňovania priestupku, v zápisnici o podaní vysvetlenia JUDr. H. dňa 15.7.2005, v zápisnici o podaní vysvetlenia J. T. vodičom nákladného motorového vozidla AVIA A 31 e.č. zo dňa 15.7.2005, protokolom o nehode v cestnej premávke zo dňa 15.7.2005 spísaným ppor. B. K. a fotodokumentáciou k dopravnej nehode. Z priestupkového spisu tiež vyplýva, že sudca JUDr. H. sa po nehode odmietol podrobiť dychovej skúške na zistenie hladiny alkoholu v dychu a následne sa po vyšetrení v NsP Ž. n. H. odmietol podrobiť lekárskemu vyšetreniu na zistenie hladiny alkoholu v krvi.

Účastníci konania nemali žiadne ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania.

Minister spravodlivosti a predseda Š. súdu v záverečnom prednese zotrvali na písomne podanom návrhu a žiadali sudcu uznať vinným v zmysle návrhu a uložiť mu písomne zdôvodnené tresty.

Predseda Súdnej rady Slovenskej republiky v záverečnom prednese poukázal na vážne nezrovnalosti vo výpovediach sudcu a poukázal na vážnu škodlivosť konania zo strany JUDr. H. keď sa odmietol podrobiť

dychovej skúške, ako aj odberu krvi a zhodne ako v písomnom vyjadrení navrhol uznať JUDr. H. [REDAKOVANÉ] za spáchania priestupku aj závažného disciplinárneho previnenia a navrhol pri uznaní viny uložiť disciplinárne opatrenie podľa úvahy disciplinárneho senátu a zdôraznil potrebu a význam uloženia trestu zákazu činnosti.

Sudca sa vo svojom záverečnom prednese na ústnom pojednávaní vyjadril, že v celom rozsahu trvá na svojom písomnom stanovisku zo dňa 14.11.2005, a to tak pokiaľ ide o skutkové ako aj právne okolnosti prípadu. Opätovne namietal právnu kvalifikáciu svojho konania ako závažného disciplinárneho previnenia podľa § 116 ods. 2 písm. b) zák. č. 385/2000 Z. z. Zákona o sudcoch. Poukázal na neexistenciu excesu z objektívnej stránky priestupkových skutkových podstát. Podľa názoru sudcu Zákon o sudcoch pozná kumuláciu priestupku a disciplinárneho previnenia iba v § 117 ods. 5. Svoje konanie bezprostredne po nehode vyhodnotil ako iracionálne, po otrase mozgu. Zdôraznil, že nebol opitý, arogantný ani bezočivý a v zmysle § 30 Zákona o sudcoch z hľadiska kvality svojho občianskeho života, v spojitosti s jeho sudcovskou funkciou neurobil nič, čo by mohlo narušiť jej vážnosť a dôstojnosť. Svoje konanie úprimne ľutuje.

Z uvedených dôkazov disciplinárny senát ustálil, že k dopravnej nehode došlo tak, že JUDr. H. [REDAKOVANÉ] pri predbiehaní pred ním idúceho nákladného motorového vozidla odpútal svoju pozornosť na zvoniaci mobilný telefón upevnený na prístrojovej doske jeho motorového vozidla, nevenoval sa dostatočne dopravnej situácii a pravou prednou časťou svojho vozidla narazil do ľavej zadnej časti AVIA A 31, po čom bolo vozidlo JUDr. H. [REDAKOVANÉ] určitý čas ťahané nákladným vozidlom a po oddelení sa oboch vozidiel zastalo na zvodidlách na ľavej časti vozovky. Disciplinárny senát mal bez najmenších pochybností za preukázané, že vznik dopravnej nehody zavinil práve JUDr. H. [REDAKOVANÉ] a to nedostatočným venovaním sa vedeniu motorového vozidla. Neboli zistené žiadne také okolnosti, ktoré by vylučovali zodpovednosť sudcu za zavinenie tejto dopravnej nehody, alebo by nasvedčovali spoluzavineniu inej osoby.

Disciplinárny senát mal ďalej za preukázané, že po spôsobení dopravnej nehody sa sudca JUDr. J. H. [REDAKOVANÉ] odmietol podrobiť dychovej skúške na prítomnosť alkoholu v krvi a následne aj odberu krvi za účelom zistenia hladiny alkoholu v krvi. Táto skutočnosť je preukázaná Protokolom o nehode v cestnej premávke sp. zn. ORP-P-436/DI-2005 zo dňa 15.7.2005, výpoveďou svedka ppor. B. [REDAKOVANÉ] K. [REDAKOVANÉ] z Okresného dopravného inšpektorátu v Ž. [REDAKOVANÉ] H. [REDAKOVANÉ] a lekárskou správou MUDr. M. [REDAKOVANÉ] Š. [REDAKOVANÉ] zo dňa 15.7.2005. Sudca sa k spáchaniu tohto skutku nevedel vyjadril' vzhľadom na ním tvrdenú amnéziu. Pravdivosti tohto tvrdenia nasvedčuje skutočnosť, že sudca už pri

podaní vysvetlenia dňa 15.7.2005 o 22.25 hod. prvýkrát uviedol, že na obdobie bezprostredne po nehode si nepamätá, čo neskôr pri odborných vyšetreniach prisudzoval úrazu utrpenému pri dopravnej nehode - otrasu mozgu. Tento záver podporuje ako lekárska správa MUDr. Š [redacted] zo dňa dopravnej nehody, ktorá konštatuje diagnózu „stav po otrase mozgu a natiahnutie krčnej chrbtice“, ako aj následná správa odbornej lekárky neurologičky MUDr. B [redacted] K [redacted] zo dňa 18.7.2005, ktorá v závere konštatuje stav po commotio cerebri s reflexologickou prevahou na ľavostranných končatinách so sprievodným vertigom polohovým (stav po otrase mozgu s interakciou na ľavostranné končatiny spojené so závrťou spojenou so zmenami polohy) a nakoniec aj lekárska správa MUDr. F [redacted] B [redacted] a jeho výsluch na ústnom pojednávaní. V liste ministrovi spravodlivosti Slovenskej republiky zo dňa 18.8.2005 MUDr. K [redacted] uvádza, že u pacientov po otrase mozgu je prítomná amnézia (strata pamäti) na obdobie buď pred úrazom alebo častejšie po úraze, ktoré býva obyčajne dlhšie ako je porucha vedomia. Vo vyjadrení sa okrem iného uvádza, že pacient JUDr. H [redacted] v anamnestickom údaji nevedel, či mal úraz hlavy, mal závraty, pocit tupej hlavy, pri zmene polohy neistotu. V objektívnom neurologickom náleze bola prítomná reflexologická prevaha na ľavostranových končatinách a instabilita. Stav pacienta JUDr. H [redacted] hodnotila ako prekonaný otras mozgu, kde v prípade pacienta JUDr. H [redacted] s otrasom mozgu došlo k anterogradnej amnézii (po úraze), kedy si pacient po úraze nepamätá na svoje konanie, a preto ho nevie vysvetliť. Pripustila, že niekedy (zriedka) vznikajú rôzne „psychotické stavy“, keď sa pacient po úraze javí ako zdravý, hovorí s vyšetrujúcimi i so známymi, ale tieto skutočnosti si potom nepamätá.

Všetky odborné hodnotenia zdravotného stavu JUDr. H [redacted] po nehode zhodne udávajú úraz hlavy vo forme otrasu mozgu a následnou dočasnou amnéziou (stratou pamäte). Rozchádzajú sa iba v hodnotení, či sa jednalo o stratu pamäte po úraze, alebo sa mohlo jednať aj o stratu pamäte pred úrazom. Jediný svedok MUDr. F [redacted] B [redacted] vyslovil na ústnom pojednávaní hypotézu, že zo svojej psychiatrickej praxe vyhodnotil, že úraz hlavy sudcu JUDr. H [redacted] mohol mať vplyv na zložku psychiky ovládajúcu aj rozpoznávaciu.

Disciplinárny senát vyhodnotil všetky dôkazy vykonané v súvislosti s úrazom sudcu pri dopravnej nehode a jeho správaním sa bezprostredne po nehode. Pritom prihliadal najmä na podrobný opis jeho správania sa zo strany svedka ppor. B [redacted] K [redacted] po nehode a jeho následného konania. Disciplinárny súd poukazuje na úplnú a zrejmú logiku jeho správania sa opísanú najmä zo strany svedka, ktorý hodnotil jeho správanie ako slušné, bez akýchkoľvek excesov. Navyiac sudca svoje konanie odmietnutia dychovej skúšky na alkohol zdôvodnil tvrdením, že je mu špatne a po poskytnutí času dvoch až troch minút uviedol, že sa nemôže nadýchnuť, že má nejaké bolesti. Pri

výsluchu sa k zavineniu dopravnej nehody priznal a k ostatnému sa vzhľadom na amnéziu nevyjadroval. Na druhej strane však svoj čin úprimne oľutoval. Uvedené skutočnosti vyvracajú tvrdenia sudcu JUDr. H. [REDAKOVANÉ] v tom smere, že by jeho správanie javilo známky nelogičnosti, či bolo konaním vymykajúcim sa zo štandardov normálneho správania sa. Práve naopak, JUDr. H. [REDAKOVANÉ] konal vyslovene logicky, aj keď so zjavnými znakmi stresu – okamžité telefonické privolanie manželky, podrobenie sa vyšetreniu zdravotného stavu, dvojnásobné logické zdôvodnenie odmietnutia dychovej skúšky, logická a pravdivá výpoveď pri podaní vysvetlenia, využitie možnosti na vyjadrenie ľútosti nad zavinením dopravnej nehody, ale pritom nevyužitie možnosti podrobiť sa skúške na alkohol v dychu ešte ani v tom čase, keď sa o svojom odmietnutí dychovej skúšky pri podaní vysvetlenia dozvedel (výslovne je táto skutočnosť uvedená v zápise).

Na základe uvedených skutočností disciplinárny súd vyhodnotil tieto dôkazy jednotlivo aj v súvislostiach a ustálil, že sa sudca JUDr. H. [REDAKOVANÉ] odmietol podrobiť skúškam na zistenie alkoholu v dychu a v krvi, pričom konal prinajmenšom vo forme eventuálneho úmyslu vyhnúť sa týmto skúškam, napriek skutočnosti, že bol na ich podrobenie sa príslušným orgánom výslovne vyzvaný, a to viackrát v niekoľkých časových intervaloch. Disciplinárny súd neprijal argumentáciu sudcu v súvislosti s vyhodnocovaním subjektívnej stránky zavinenia sudcu pri naplnení znakov skutkových podstat daných priestupkov. Vyhodnotil najmä skutočnosť, že v oboch prípadoch sa jedná o priestupky, pri ktorých zákon nevyžaduje formu priameho či nepriameho úmyslu, ale postačuje iba konanie z nedbanlivosti. Nakoniec disciplinárny súd ustálil, že zistená amnézia nemohla mať a ani nemala vplyv na jeho disciplinárnu zodpovednosť za spáchanie druhého čiastkového skutku, ktorý vykazuje znaky priestupku, nakoľko vykonané dôkazy nasvedčujú tomu, že sa skutok stal tak, ako je uvedený vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Podľa článku 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky ľudia sú slobodní a rovní v dôstojnosti i v právach. Základné práva a slobody sú neodňateľné, nescudziteľné, nepremlčateľné a nezrušiteľné.

Podľa článku 49 Ústavy Slovenskej republiky len zákon ustanoví, ktoré konanie je trestným činom a aký trest, prípadne iné ujmy na právach alebo majetku možno uložiť za jeho spáchanie.

Podľa § 115 Zákona o sudcoch sudca je disciplinárne zodpovedný za disciplinárne previnenie a za konanie, ktoré má znaky priestupku podľa osobitného predpisu, alebo za konanie, ktoré môže byť postihnuté sankciami podľa osobitných predpisov.

Podľa § 10 ods. 1 písm. b) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov podľa osobitných predpisov sa prejedná konanie, ktoré má znaky priestupku, ak sa ho dopustili sudcovia a prokurátori.

Podľa § 22 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov priestupku sa dopustí ten, kto

f) ako vodič sa odmietne podrobiť vyšetreniu na zistenie alkoholu, ktoré sa vykonáva dychovou skúškou prístrojom, ktorým sa určí objemové percento alkoholu v krvi, alebo ak sa odmietne podrobiť lekárskeho vyšetreniu odberom a vyšetrením krvi alebo iného biologického materiálu, či nie je ovplyvnený alkoholom alebo inou návykovou látkou, hoci by to pri vyšetrení nebolo spojené s nebezpečenstvom pre jeho zdravie,

l) porušením uvedeným v písmene k) bezprostredne ohrozí bezpečnosť alebo plynulosť cestnej premávky alebo spôsobí dopravnú nehodu.

Podľa § 3 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov na zodpovednosť za priestupok stačí zavinenie z nedbanlivosti, ak zákon výslovne neustanoví, že je potrebné úmyselné zavinenie.

Podľa § 3 ods. 2 písm. c) zákona č. 315/1996 Z.z. o premávke na pozemných komunikáciách v znení neskorších predpisov účastník cestnej premávky je ďalej povinný poslúchnuť pokyn, výzvu, príkaz alebo požiadavku policajta súvisiace s výkonom jeho oprávnení v cestnej premávke, strpieť výkon jeho oprávnení, ako aj pokyny iných osôb, ktoré na to oprávňuje tento zákon.

Podľa § 4 ods. 2 písm. c) zákona č. 315/1996 Z.z. o premávke na pozemných komunikáciách v znení neskorších predpisov vodič je povinný venovať sa plne vedeniu vozidla a sledovať situáciu v cestnej premávke.

Podľa § 22 ods. 2 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov za priestupok podľa odseku 1 písm. a), b) a l) možno uložiť pokutu do 7 000 Sk a zákaz činnosti do jedného roka, za priestupok podľa odseku 1 písm. e), f) a h) možno uložiť pokutu do 15 000 Sk a zákaz činnosti do dvoch rokov.

Podľa § 12 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov pri určení druhu sankcie a jej výmery sa prihliadne na závažnosť priestupku, najmä na spôsob jeho spáchania a na jeho následky, na okolnosti, za ktorých bol spáchaný, na mieru zavinenia, na pohnútky a na osobu páchatel'a, ako aj na to, či a akým spôsobom bol za ten istý skutok postihnutý v kárnom alebo disciplinárnom konaní.

Podľa § 12 ods. 2 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov za viac priestupkov toho istého páchatel'a prejednávaných v jednom konaní sa uloží sankcia podľa ustanovenia vzťahujúceho sa na priestupok najprisnejšie postihnuteľný; zákaz činnosti možno uložiť, ak ho možno uložiť za niektorý z týchto priestupkov.

Podľa § 30 ods. 1 Zákona o sudcoch v občianskom živote, pri výkone funkcie sudcu, aj po jeho skončení sa sudca musí zdržať všetkého, čo by mohlo narušiť vážnosť a dôstojnosť funkcie sudcu alebo ohroziť dôveru v nezávislé, nestranné a spravodlivé rozhodovanie súdov. Obmedzenia štátneho funkcionára pri výkone štátnej funkcie podľa osobitného predpisu sa vzťahujú primerane aj na sudcu.

Podľa § 116 ods. 1 písm. a) Zákona o sudcoch disciplinárnym previnením je zavinené nesplnenie alebo porušenie povinností sudcu.

Podľa § 116 ods. 2 písm. b) Zákona o sudcoch závažným disciplinárnym previnením je konanie uvedené v odseku 1 okrem konania uvedeného v písmenách c) a d), ak vzhľadom na povahu porušenej povinnosti, spôsob konania, mieru zavinenia, opakovanie alebo iné prirážajúce okolnosti je jeho škodlivosť zvýšená.

Podľa § 117 ods. 3 Zákona o sudcoch za priestupok alebo za iné porušenie zákona možno uložiť za podmienok ustanovených osobitnými predpismi tieto disciplinárne opatrenia: a) napomenutie, b) pokutu vo výške ustanovenej osobitnými predpismi, c) zákaz činnosti s výnimkou výkonu funkcie sudcu na čas ustanovený osobitnými predpismi, d) prepadnutie vecí.

Podľa § 117 ods. 4 disciplinárne opatrenia podľa odseku 3 možno uložiť jednotlivo alebo popri sebe; napomenutie nemožno uložiť spolu s iným opatrením uvedeným v odseku 3.

Podľa § 134 ods. 1 Zákona o sudcoch disciplinárny postih za disciplinárne previnenie, priestupok alebo za iné porušenie zákona sa zahladzuje po uplynutí jedného roka od právoplatnosti rozhodnutia o uložení disciplinárneho opatrenia.

Po ustálení viny za spáchané priestupky disciplinárny súd vyhodnocoval podmienky existencie súbehu priestupkov a disciplinárneho previnenia podľa Zákona o sudcoch. Pritom sa nestotožnil s argumentáciou navrhovateľov preukazujúcou spáchanie jednočinného súbehu disciplinárnych previnení podľa § 116 ods. 1 písm. a) Zákona o sudcoch a podľa § 116 ods. 2 písm. b) Zákona o sudcoch. Pri úvahe disciplinárny senát použil metódy gramatického,

logického, systematického, ale v neposlednom rade aj teleologického výkladu použitých právnych noriem a hodnotenia dôkazov, nevynímajúc ani hodnotenie ústavnej konformity.

V prvom rade hneď na počiatku mohol disciplinárny senát vylúčiť v konaní sudcu také prvky, ktoré by okrem vyhodnocovania závažnosti priestupkov, spôsob ich spáchania, následkov ale aj pohnútky sudcu, ako okolností rozhodujúcich pre určenie druhu a výmery trestu, mohli byť skutočnosťami, ktoré by nasvedčovali tomu, že došlo k prekročeniu rámca spáchania bežných priestupkov. Pritom prihliadal najmä na skutočnosť, že sudca JUDr. J. H. sa ani pred nehodou, ani bezprostredne po nej nedopustil ani len v náznakoch konania/konaní, ktoré by akýmkoľvek spôsobom naznačovali jeho neetické správanie, či už vo forme využitia svojho postavenia sudcu, alebo arogantného, či neslušného správania sa vo všeobecnosti. Sudca sa riadne podrobil všetkým ostatným úkonom (s výnimkou skúšok na prítomnosť alkoholu) spojeným s vyšetrovaním príčin a následkov ním spôsobenej dopravnej nehody.

Je nepochybné, že každé porušenie zákona (všeobecne záväzného právneho predpisu) by pri bežnom gramatickom výklade ustanovenia § 30 ods. 1 Zákona o sudcoch alinea prvá spĺňalo kritériá porušenia základných povinností sudcu, v časti zachovávaní vážnosti a dôstojnosti funkcie sudcu. Pri použití metódy dôkazu argumentum reductione/deductione ad absurdum dospel disciplinárny súd k nerozumnému a vo vzťahu k sudcovskému stavu nespravodlivému záveru, že po pripustení takéhoto výkladu by sudca mohol byť disciplinárne postihovaný nie len za porušenia zákona kvalifikované ako priestupky, ale za akékoľvek porušenie právneho predpisu (napríklad §§ 18 – 20 zákona č. 36/2005 Z.z. o rodine, či § 3 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Pri takejto aplikácii Zákona o sudcoch by nepochybne boli ohrozené základné občianske práva sudcov garantované v článku 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Naopak pri systematickom a logickom výklade ustanovení § 115 a nasl. Zákona o sudcoch dospel disciplinárny súd k úplne opačným záverom. Zákon o sudcoch v ustanovení § 115 vymedzuje dva samostatné okruhy disciplinárnej zodpovednosti sudcov a to za disciplinárne previnenie a za konanie, ktoré má znaky priestupku podľa osobitného predpisu. Z uvedeného vyplýva odôvodnený záver, že oba druhy zodpovednosti existujú popri sebe úplne nezávisle. Tomuto záveru nasvedčuje aj skutočnosť, že Zákon o sudcoch obsahuje aj úplne samostatné druhy trestov prináležiace k tomu - ktorému druhu zodpovednosti (§ 117 ods. 1, § 117 ods. 3) a iba výnimočne priznáva možnosť jednočinného súbehu v ustanovení § 117 ods. 5 pri priestupku, ktorý má súčasne povahu závažného disciplinárneho previnenia. Právna teória zásadne pripúšťa

možnosť súčasného postihu za správny delikt aj za disciplinárny delikt a tým aj vylúčenie zásady ne bis in idem, pričom poukazuje na výslovnú dikciu § 66 ods. 2 písm. d) a § 76 ods. 1 písm. ch) Zákona o priestupkoch. Disciplinárny súd sa s týmito názormi stotožnil, neakceptoval však závery, ku ktorým dospeli navrhovatelia pri podávaní svojich návrhov pri argumentácii týkajúcej sa súčasného naplnenia znakov skutkových podstát priestupkov, disciplinárneho previnenia a závažného disciplinárneho previnenia. Disciplinárny súd ustálil, že na to, aby určité konanie sudcu, ktoré napĺňa znaky skutkovej podstaty ktoréhokolvek priestupku, napĺňalo súčasne aj znaky ktorejkoľvek skutkovej podstaty disciplinárneho previnenia sudcu podľa Zákona o sudcoch, musia byť splnené podmienky určitého konania alebo správania sa sudcu, ktoré by spĺňali kritériá excesu zo správania sa bežného páchatel'a (priestupcu), alebo prekročenie určite zvýšených nárokov na správanie sa sudcu v bežnom občianskom živote.

L Pokiaľ sú objekty pri správnych deliktoch a disciplinárnych deliktoch odlišné, bolo nevyhnutné vyhodnocovať, či a akým spôsobom sudca JUDr. H. [REDAKOVANÉ] narušil pri spáchaní priestupkov vážnosť a dôstojnosť funkcie sudcu. Pri tomto hodnotení disciplinárny súd vyhodnocoval, či a akým spôsobom sudca prekročil rámec správania sa bežného priestupcu. Takéto okolnosti však v prejednávanom prípade úplne absentujú. Argumenty navrhovateľa Súdnej rady Slovenskej republiky týkajúce sa medializácie prípadu dopravnej nehody, ako okolnosti spôsobujúcej naplnenie znakov závažného disciplinárneho previnenia, disciplinárny senát nemohol prijať, nakoľko tieto sú úplne nezávislé od vôle a konania sudcu. Pri rozsahu slobody slova, ktorá je v súčasnosti spoločnosťou akceptovaná a ktorá ani v danom prípade nerešpektovala ani len minimálne práva na ochranu osobnosti sudcu JUDr. H. [REDAKOVANÉ] nemožno považovať širokú medializáciu za priťažujúcu okolnosť, ktorá by mala zvyšovať stupeň nebezpečnosti konania, pre ktoré je disciplinárne stíhaný. V prípadoch, v ktorých by nedošlo k medializácii, by potom nebola zachovaná rovnosť zaručená Ústavou Slovenskej republiky a naopak prostredníctvom cielenej medializácie bežných priestupkov by mohlo dôjsť k narušeniu nezávislosti súdnej moci. Disciplinárny súd rovnako neakceptoval argumentáciu Súdnej rady Slovenskej republiky týkajúcu sa priťažujúcej okolnosti, ktorou mala byť skutočnosť zaradenia sudcu na Š. [REDAKOVANÉ] súd. Š. [REDAKOVANÉ] súd bol zákonom č. 458/2003 Z.z. zaradený do sústavy všeobecných súdov Slovenskej republiky. Všetci sudcovia Slovenskej republiky, bez ohľadu na ich zaradenie v sústave súdov, majú pri prejednávaní ich disciplinárnych previnení zásadne rovnaké postavenie a výnimky sú možné iba na základe zákona (§ 117 ods. 2 Zákona o sudcoch). Preto by prijatie takéhoto výkladu výrazným spôsobom zasiahlo do rovnosti sudcov pred zákonom. Nakoniec sa disciplinárny senát vysporiadal s posledným dôvodom, ktorý mal zvyšovať nebezpečnosť konania sudcu tým, že sa v jeho

osobe jedná o recidívu v prípade priestupkov v doprave. Odhliadnuc od skutočnosti, že Evidenčná karta vodiča sudcu JUDr. H. [REDAKOVANÉ] obsahuje od roku 1988 viacero záznamov, disciplinárny súd sa musel riadiť zákonným ustanovením § 134 ods. 1 Zákona o sudcoch a považovať všetky záznamy sudcu za spáchané priestupky za zahladené a teda na sudcu hľadieť ako na bezúhonnú osobu. Pritom treba navyiac poukázať na nesprávnosť použitých argumentov aj v tom smere, že v prípade, že by spáchané priestupky neboli zahladené, musela by sa skúmať totožnosť recidívy aj z hľadiska toho, či ich sudca spáchal počas výkonu funkcie sudcu, či bol napadnutý totožný objekt a či akým spôsobom by táto skutočnosť mohla zvýšiť nebezpečnosť tohto konania pre spoločnosť. Z uvedených dôvodov disciplinárny senát neprijal argumentáciu Súdnej rady Slovenskej republiky, podľa ktorej sankcia uložená v priestupkovom konaní, ani spáchanie priestupku nepodlieha zahladeniu odsúdenia.

Pri uznaní viny za spáchanie viac činného súbehu dvoch priestupkov uložil sudcovi pri zachovaní pravidla na ukládanie trestu za priestupok podľa § 12 ods. 2 Zákona o priestupkoch s poukazom na § 117 ods. 3 a ods. 4 Zákona o sudcoch maximálny možný trest, a to pokutu vo výške 15.000,- Sk a súčasne mu uložil maximálny trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá na dva roky. Pri ukladaní tohto maximálneho trestu disciplinárny súd zobral do úvahy všetky okolnosti spáchaných priestupkov, prihliadal na osobu sudcu a súčasne vyhodnocoval aj ponúknutú spoločenskú záruku zo strany sudcov Š. [REDAKOVANÉ] súdu, ktorú však neprijal z dôvodu, že ju považoval u sudcu za absolútne nadbytočnú. Napokon disciplinárny súd vzal do úvahy aj skutočnosť, že sudca spáchanie priestupku v jednom z prípadov priznal a oľutoval.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky – disciplinárny súd rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Poučenie: Proti tomuto rozhodnutiu možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na podpísanom disciplinárnom súde. Včas podané odvolanie má odkladný účinok.

V Bratislave dňa 17. januára 2006

JUDr. Karol KUČERA, v. r.
predseda disciplinárneho senátu

Za správnosť vyhotovenia: *[Podpis]*

